

України "Про захист тварин від жорстокого поводження". Безпритульні тварини – домашні тварини, що залишилися без догляду людини або утворили напіввільні угруповання, здатні розмножуватися поза контролем людини. Безпритульні тварини є складовою частиною тваринного світу. Вони однозначно являються одним із компонентів навколишнього природного середовища, національним багатством України, джерелом духовного та естетичного збагачення і виховання людей. Закон України "Про захист тварин від жорстокого поводження", а саме стаття 15, не наділяє і не передбачає жодного зобов'язання покладеного на органи місцевого самоврядування та органи виконавчої влади стосовно створення притулків для тварин, виділення коштів з бюджету на їх функціонування та створення. Стаття 16 цього ж Закону закріплює регулювання чисельності безпритульних тварин шляхом біостерилізації або біологічно обґрунтованими методами, але у разі неможливості їх застосування пропонується застосувати метод евтаназії. Фактично, відсутність реального механізму та законодавства, у якому б конкретно зазначалися усі суб'єкти, на яких покладено обов'язки і відповідальність за безпритульних тварин, а також відсутність конкретно передбаченої лімітованої суми у бюджетах автоматично дискредитує метод біостерилізації або інших біологічно обґрунтованих методів і наштовхує на застосування методу евтаназії, що у свою чергу не забезпечує виконання одного з головних завдань, яке полягає у регулюванні чисельності безпритульних тварин на вулицях міста.

Відповідно до статті 180 ЦК України, тварини є особливим об'єктом цивільних прав, на них поширюється правовий режим речей [3]. Доцільніше взяти приклад зі Швейцарії і називати тварин "істотами", а не "речами".

Великий відсоток від загальної маси безпритульних тварин складають особини, що були залишені власниками напризволяще на вулицях міста у кращому випадку або вивезені за межі населених пунктів і великою загадкою залишається мотивація, яка сподвигла їх на цей крок. У Європейській конвенції про захист домашніх тварин передбачена пряма заборона залишення домашньої тварини без нагляду її власника [4].

Законодавством України передбачена відповідальність за жорстоке поводження з тваринами та порушення правил їх утримання. Так, у статті 299 Кримінального Кодексу України та 154 Кодексу України про Адміністративні Правопорушення передбачені санкції, але, на жаль, вони не лякають як власників, так і сторонніх осіб і не можуть виконати превентивну функцію, яка була закладена у даній статті законодавцем [5].

На сьогоднішній день Україна і досі є лідером у рейтингу серед країн, яким притаманне явище прояву жорстокості у поводженні з тваринами.

Отже, законодавча база у сфері захисту безпритульних тварин знаходиться на низькому рівні. Незважаючи на це, активісти захисників тварин все-таки трохи впливають та стимулюють чиновників до роботи у цій сфері. Про це свідчить намагання облаштувати притулки у кожному обласному центрі, прийняти нормативні акти як на регіональних, так і на всеукраїнському рівнях. Також за останні роки частіше почали проводити зустрічі, семінари, присвячені покращенню правової культури молоді у питанні захисту безпритульних тварин. Нам залишається лише приєднатися до міжнародної спільноти та зорієнтувати наш курс у правильному напрямку.

Література

1. Про захист тварин від жорстокого поводження: Закон України від 21.02.2006 № 3447 – IV // Відомості Верховної Ради України. – 07.07.06. – № 27. – Ст. 230.
2. Всесвітня Хартія природи від 1.01.1982 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.rada.gov.ua.
3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року № 435 – IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
4. Європейська конвенція про захист домашніх тварин від 13.02.1987 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.rada.gov.ua.
5. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 № 2341 – III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25. – Ст. 131.

УДК 343.326(100)

Проценко А. Р.

студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Боярська З. І., к.і.н., доцент

МІЖНАРОДНО – ПРАВОВІ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАХОДИ БОРотьБИ З ТЕРОРИЗМОМ

Актуальність цієї теми полягає в тому, що велика кількість країн світу борються з терористичною загрозою дуже багато років, але значного

успіху вони не мають. Тероризм (від латинського *terror* – страх, залякування) – це форма політичного екстремізму, застосування найжорсткіших методів насилля, включаючи фізичне знищення людей для досягнення певних цілей. Тероризм здійснюється окремими особами, групами, що виражають інтереси певних політичних рухів або представляють країну [1].

Ця тема набула бідьш практичного, ніж теоретичного значення. Велику роль відіграли науковці, які аналізують психологічні та раціональні пояснення причин тероризму і методи протидії йому. У створенні таких збірок взяли участь такі знані фахівці, як Д. Порта, Дж. Пост, П. Вилкінсон, М. Кріншоу, Д. Рапопорт, Ф. Барнабі, М. Мерфі [2]. Важливе значення, в цьому дослідженні має вивчення мотивів терористичних актів, оскільки знання останніх дозволяє розробляти ефективні дії щодо нейтралізації терористичних акцій. Як показала практика мотиви можуть бути різноманітні, але велику роль відіграють: політичні мотиви (залякування населення, послаблення державної влади, змушування до певних дій або фізичне ліквідування політичних супротивників), а також дії, що мотивуються "релігійними переконаннями, помстою, користюлюбством, економічною конкуренцією або пов'язані з поведінкою психічних хворих людей [3]. Боротьба з включає розвідувальну, контррозвідувальну, оперативно-розшукову та аналітичну роботи, правильна постановка яких дозволяє виявляти терористичні організації на стадії їх зародження, та ефективно протидіяти терористичним актам ще у період їх підготовки. Кожна країна розробляє свою стратегію, план боротьби. Дуже багато є нормативно – правових актів. Однією з перших була укладена 29 квітня 1958 року багатостороння Женевська конвенція про відкрите море, яка містила ряд статей про боротьбу з тероризмом у відкритому морі – піратством. Гаазька конвенція (16 грудня 1970 року) про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден і Монреальська конвенція (23 вересня 1971 року) про боротьбу з незаконними діями, спрямованими проти цивільної авіації, регламентують співробітництво держав у боротьбі проти терористичних актів, що загрожують одному з найвразливіших засобів пересування. 26 січня 1977 року в Страсбурзі, після детального обговорення питання в Європейській раді, була підписана конвенція про боротьбу з тероризмом. В один ряд з міжнародними договорами по боротьбі з тероризмом необхідно поставити Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 18 грудня 2000 р. Проте для того, щоб цей документ можна було

ефективніше використовувати для безпосередньої боротьби з тероризмом, слід було б доповнити його відповідним протоколом, про що говорилося 19 червня 2003 р. на "круглому столі" в Державній Думі Федеральних Зборів Російської Федерації під час обговорення проблеми боротьби з тероризмом [4]. Проте в цьому переліку документів немає поки універсальної всеосяжної конвенції, яка давала б можливість світовій спільноті, з одного боку, всебічно і більш ефективно вести боротьбу з тероризмом, а з іншого – дозволила б мати чітке визначення самого поняття "тероризм".

При Організації Об'єднаних Націй з 1973 року діє спеціальний комітет з тероризму, який працює, в основному, у трьох напрямках:

- вироблення та узгодження правових норм; підготовка міжнародних договорів і конвенцій;
- виявлення та вивчення причин, що породжують тероризм;
- розробка заходів боротьби з тероризмом.

Як висновок, слід зазначити, що міжнародному співтовариству поки не вдається виробити загальноприйнятні визначення тероризму. І справа не просто в тому, що тероризм як явище постійно змінюється, звертається до нових способів, використовує у своїй практиці все більш жорсткі засоби і технології. Позначається цілий ряд політичних, соціальних, психологічних і, нарешті, історичних чинників, які несе сучасний тероризм, як і раніше визначають істотні відмінності в підходах до розкриття змісту цього явища. Наприклад, тривають заклики не включати в категорію терористичних дій, що здійснюються в рамках боротьби національно-визвольних рухів, або прирівняти до тероризму дії держав, що суперечать міжнародному праву [4].

Отже, боротьба з тероризмом дуже серйозна і довгострокова задача, оскільки коріння тероризму глибокі. Надійне запобігання тероризму вимагає всеосяжного підходу, активізації спільних політичних, економічних і силових дій з боку всіх країн міжнародного співтовариства.

Література

1. Лакішин Х. М. Феномен тероризму в умовах сучасної глобалізаційного розвитку / Х.М. Лакішин // Нова парадигма. Журнал наук. праць. – 2009. – Вип: 83. – 168 с.
2. Абдурахманов С.Ш. О сущности тероризма / С.Ш. Абдурахманов // Гуманитарные и социально – экономические науки. – М. – 2008. – №4. – 190 с.

3. Солодков С.А. Тероризм і організована злочинність: монографія / С.А. Солодков. – [2-е вид.]. – К. : ЮНІТИ – ДАНА : Закон і право, 2010. – 247 с.

4. Леонов Б.Д. Запобігання та протидія тероризму: теоретичні підходи / Б.Д. Леонов // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12lbdtp.pdf>.

УДК 341.46 (043.2)

Прудис О.В.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ.
Науковий керівник: Боярська З. І., к.і.н., доцент

ПРОБЛЕМА МІЖНАРОДНОГО ЗАХИСТУ ПРАВ ЗАСУДЖЕНИХ: ІНТЕРПРЕТАЦІЯ В НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що Україна стоїть на шляху до вступу в ЄС, тому необхідно проаналізувати обставини, які перешкоджатимуть у здійсненні поставленої цілі. Метою дослідження є наведення достатніх аргументів для висловлення погляду автора, розгляду та аналізу наявних міжнародно-правових документів з приводу ув'язнених, пропозиції щодо вдосконалення норм національного законодавства.

Незважаючи на те, що правопорушники становлять суспільну небезпеку, порушуючи не тільки норми національного законодавства, а в деяких випадках і норми міжнародного права, це не є підставою для зупинення міжнародно-правового регулювання прав правопорушників, засуджених, умовно засуджених осіб.

Для кращого розуміння міжнародної пенітенціарної системи, необхідно ознайомитись та проаналізувати наявні міжнародно-правові акти у цій сфері та виявити прогалини та упущення, а іноді і суперечності з нормами вітчизняного права. Сюди слід віднести, у першу чергу, такі документи Організації Об'єднаних Націй, як:

1. Загальна декларація прав людини, прийнята 10 грудня 1948 року;

2. Мінімальні стандартні права поводження з в'язнями, прийняті 25 травня 1984 року;

3. Мінімальні стандартні правила ООН, що стосуються правосуддя по відношенню до неповнолітніх, ("Пекінські правила"), прийняті 29 листопада 1985 року;

4. Основні принципи поводження з в'язнями від 14 грудня 1990 року;

А оскільки Україна стати європейською державою не тільки географічно, але й з політичної точки зору, то пенітенціарний досвід правил поводження з правопорушниками є корисним для України. Тому необхідно звернути увагу на такі документи Ради Європи:

1. Європейська конвенція з прав людини, прийнята 4 листопада 1950 року;

2. Європейська конвенція про нагляд за умовно засудженими особами або умовно звільненими особами.

3. Європейські пенітенціарні правила, прийняті 12 лютого 1987 року;

На мою думку, серед всіх цих документів слід виокремити Європейські пенітенціарні правила, в яких зазначено, що при ухваленні рішення щодо направлення ув'язненого до тої чи іншої пенітенціарної установи або в конкретне відділення пенітенціарної установи треба належним чином враховувати необхідність утримувати під вартою: підслідних окремо від засуджених, чоловіків окремо від жінок та молодих ув'язнених окремо від ув'язнених старшого віку.[3]

Проаналізувавши ЗУ "Про попереднє ув'язнення", можна прийти до висновку, що Україна не тільки перейняла досвід Європи, але і значно розширила практику розміщення у пенітенціарних закладах у бік гуманності та поваги до честі та гідності ув'язнених.[5]

Однак слід звернути увагу на Європейську конвенцію про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує честь та гідність, поводженню чи покаранню, враховуючи положення ст. 3 Конвенції про захист прав і основних свобод людини, відповідно до якої "жодна людина не може зазнавати катувань чи нелюдського або такого, що принижує її гідність, поводження чи покарання". [1, 2]

Зрештою, імплементацію цієї норми можна знайти у ст. 127 КК України, згідно з цією статтею законодавець чітко висловлює заборону катуванням, з якою метою воно б не проводилося. Але необхідно розглянути застосування цієї норми не тільки de facto, але і de jure. На доказ розбіжностей у юридичному закріпленні і наявній практиці необхідно ознайомитися з Попередніми зауваженнями Європейського комітету з пи-